

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ἑβδομος

Συνδρομή ἑτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20.—Αἱ συνδρομαὶ ἀρῶνται ἀπὸ 1 ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους καὶ εἶνε ἑτήσια.—Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 6.

27 Μαΐου 1879

ΣΦΡΑΓΙΣ ΤΗΣ
ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΣΠΕΤΣΩΝ
ἐπὶ Καποδιστρίου.

[Ἐκ τῆς Συλλογῆς Παύλου Λάμπρου]

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΗΣ ΓΗΣ
ἐν ἡμέραις ὀγδοήκοντα.

[Μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν.—Μετάφρ. Ἀγγέλου Βλάχου].

Συνίξις 181 σελ. 306.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΗ΄.

Καθ' ὃ δὲν ἰσχύει τοῦ Πονηρίδου ἡ λογικὴ. Ἡ ἀμαξοστοιχία, καταλιποῦσα τὴν μεγάλην Ἀλμυρὰν Λίμνην καὶ τὸν σταθμὸν τοῦ Ὀγδεν, ἐτρέπη ἐπὶ μίαν ὥραν πρὸς βορρᾶν, μέχρι τοῦ ποταμοῦ Βέβερ, διανύσασα ἑναεκάσια σχεδὸν μίλια ἀπὸ τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου. Ἐκεῖθεν δὲ ἀνέλαθε τὴν πρὸς ἀνατολὰς διεύθυνσιν διὰ τοῦ πολυσχιδοῦς ὄγκου τῶν ὀρέων Βάχσατς. Κατὰ τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ ἐδάφους, τὸ περιλαμβανόμενον μεταξὺ τῶν ὀρέων τούτων καὶ τῶν κυρίως βραχωδῶν ὀρέων, οἱ ἀμερικανοὶ μηχανικοὶ ἐπάλαιον κατὰ τῶν σπουδαιωτάτων δυσχερειῶν, τούτου δ' ἕνεκα κατὰ τὸ διάστημα ἐκεῖνο ἡ ἐπιχορήγησις τῆς κυβερνήσεως ἔφθασε τὰς τεσσαρακοντακτῶ χιλιάδας ταλλήρων κατὰ μίλιον, ἐνῶ ἐπὶ τῆς πεδιάδος περιωρίζετο εἰς δεκαεξὶ χιλιάδας. Ἄλλ' οἱ μηχανικοὶ, ὡς προείπομεν, δὲν ἐβίασαν τὴν φύσιν τὴν ἐπονηρεύθησαν μόνον, περικάμπτοντες τὰς δυσχερείας, καὶ, ὅπως φθάσωσιν εἰς τὴν μεγάλην κοιλάδα, μίαν μόνην καθ' ὅλον τὸ μήκος τοῦ σιδηροδρόμου διετρήθησαν σύριγγα, μήκους δεκατεσσάρων χιλιάδων ποδῶν.

Πρὸς τὴν Ἀλμυρὰν Λίμνην εἶχε φθάσει τῶς

ἡ γραμμὴ τὸ μέγιστον αὐτῆς ὕψος. Ἐκεῖθεν δέ, διαγράφουσα μακρὰν καμπήν, κατήρχετο πρὸς τὴν κοιλάδα τοῦ ποταμοῦ Βίτερ, καὶ ἀνέβαινε πάλιν εἰς τὸ σημεῖον τῆς διανομῆς τῶν ὑδάτων μεταξὺ Ἀτλαντικοῦ καὶ Εἰρηνικοῦ. Κατὰ τὴν ὄρεινὴν ἐκείνην γῶραν πολλοὶ ἦσαν οἱ ποταμοί, καὶ ἡ ἀμαξοστοιχία διέβη ἐπὶ μικρῶν γεφυρῶν τὸν Μούδν, τὸν Γκρήν, καὶ ἄλλους. Τοῦ Πονηρίδου ἡ ἀνυπομονησία ἤβησε, καθ' ὅσον τὸ τέλος προσήγγιζε, καὶ ὁ Φίξ δ' ἐπίσης μεγάλως ἐπεθύμει νὰ ἐξέλθῃ ὅσον τάχιστα τῆς δυσκόλου ἐκείνης χώρας. Ἐφοβεῖτο τὰς βραδύτητας, τὰ ἔκτακτα, καὶ ἔσπευδε μᾶλλον καὶ τοῦ φόγ αὐτοῦ νὰ πατήσῃ τὸ ἀγγλικὸν ἔδαφος.

Τὴν δεκάτην ὥραν τῆς ἐσπέρας ἡ ἀμαξοστοιχία ἔστη εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Φόρτ-Βρίτζερ, ὃν ἀμέσως σχεδὸν κατέλιπε, καὶ μετὰ εἴκοσι μίλια εἰσήρχετο εἰς τὸ κράτος τοῦ Οὐόμοιγγ—τὴν παλαιὰν Δακόταν,—παρακολουθοῦσα τὴν κοιλάδα τοῦ ποταμοῦ Βίτερ, ὅθεν ἐκρέουσιν οἱ πλείστοι τῶν διαβρεχόντων τὸ Κολοράδον ποταμῶν.

Τὴν ἐπαύριον, 7 Δεκεμβρίου, ἐσταμάτησαν οἱ ὀδοιπόροι ἐπὶ ἐν τέταρτον εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ ποταμοῦ Γκρήν. Ἡ χιών εἶχε πέσει ἄφθονος διαρκούσης τῆς νυκτός, ἀλλ' ἦτο ἀνάμικτος μετὰ βροχῆς καὶ σχεδὸν ἀναελυμένη, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ ἐμποδίσῃ τὴν πορείαν τοῦ ζεύγματος. Οὐχ ἦττον ὅμως ἡ κακοκαιρία ἀνησύχησε τὸν Πονηρίδην, διότι ἡ συσσώρευσις τῶν χιόνων ἠδύνατο νὰ παρακωλύσῃ τοὺς τροχοὺς τῶν ἀμαξῶν, καὶ νὰ βραδύνῃ τὴν ὀδοιπορίαν.

— Τί τοῦ ἦλθε τοῦ αὐθέντου μου, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, νὰ ταξειδεύσῃ χειμῶνα! Δὲν ἐπερίμενε τὴν ἀνοιξιν, νὰ μὴν ἔχῃ κἀνένα φόβον;

Ἄλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ἀγαθὸς νέος ἀνησύχει ἕνεκα τῆς καταστάσεως τοῦ οὐρανοῦ καὶ τοῦ βαρέος χειμῶνος, ἡ κ. Ἀουδὰ ἠσθάνετο πολὺ ζωηροτέρους φόβους, προσερχομένους ἐκ πάντῃ διαφόρου ἀφορμῆς.

Ὁδοιπόροι τινές, ἐπιβάντες τῶν ἀμαξῶν, περιεπάτουν ἐπὶ τοῦ κρηπιδώματος τοῦ σταθμοῦ, ἀναμένοντες τὴν ἀναχώρησιν τῆς ἀμαξοστοιχίας. Μεταξὺ δ' αὐτῶν ἀνεγνώρισεν ἡ νεαρὰ γυνὴ διὰ τῆς ὕλης τὸν συνταγματάρχην Στάμπ Πρόκτορ, τὸν ἀμερικανὸν ἐκεῖνον, ὅστις τοσοῦτον βαναύσως εἶχε προσενεχθῆ πρὸς τὸν Φιλῆαν

Φόγ κατά τὴν πολιτικὴν συνάθροισιν τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου. Ἡ κ. Ἄουδά, μὴ θέλουσα νὰ φανῆ, ἀπεσύρθη πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀλλὰ βαθυτάτην ἠσθάνθη συγκίνησιν.

Ἡσθάνετο ἤδη μεγίστην προσήλωσιν πρὸς τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον, ὅστις, ὅσον ψυχρὸς καὶ ἄν ἦτο, παρείχεν αὐτῇ καθ' ἑκάστην μεγάλης ἀφοσιώσεως δείγματα. Δὲν κατενόει βεβαίως πᾶσαν τὴν βαθύτητα τοῦ αἰσθήματος, ὅπερ τῇ ἐνέπνεεν ὁ σωτὴρ τῆς, καὶ τὸ ἀπεκάλει ἔτι εὐγνωμοσύνην, ἐνῆ ἦτο ἄλλο τι τρυφερώτερον. Συνεστάλη ἐπομένως ἡ καρδιά τῆς, ὅτε ἀνεγνώρισε τὸν βάναισον ἐκεῖνον ἄνθρωπον, παρ' οὗ ὁ κ. Φόγ ἐσκόπει θάττον ἢ βράδιον νὰ ζητήσῃ λόγον τῆς διαγωγῆς του. Ἡ τύχη προδήλωσε, διελογίσθη, ἔφερεν εἰς τὴν ἀμαξοστοιχίαν ἐκεῖνην τὸν συνταγματάρχην Πρόκτορ, ἀλλ' ὅπως δῆποτε ἐπρεπεν ἐκ παντὸς τρόπου νὰ μὴ παρατηρηθῆσιν αὐτὸν ὁ κ. Φόγ.

Ἄμα ὡς ἐκίνησεν ἡ ἀμαξοστοιχία ἡ κ. Ἄουδά ὠφελήθησα τοῦ στιγμαίου ὕπνου τοῦ κ. Φόγ, ἀνεκοίνωσε τὰ συμβαίνοντα εἰς τὸν Φίξ καὶ εἰς τὸν Πονηρίδην.

— Εἶνε μαζὺ μας αὐτὸς ὁ Πρόκτορ! ἀνέκραξεν ὁ Φίξ. Ἀδιάφορον! Ἠσυχάσατε, κυρία. Ἐγὼ ἔχω λογαριασμὸν μαζὺ του προητέρα ἀπὸ τὸν κ. Φόγ. Εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν ἐγὼ, νομίζω, προσεβλήθην περισσώτερον!

— Ἐννοιά σας, προσέθηκεν ὁ Πονηρίδης, ἐγὼ τὸν συγυρίζω καὶ ἄς ἦνε καὶ συνταγματάρχης.

— Κύριε Φίξ, ὑπέλαβεν ἡ κ. Ἄουδά, ὁ κ. Φόγ δὲν θ' ἀφήσῃ κανένα ν' ἀναλάβῃ τὴν ἱκανοποίησιν του. Εἶνε ἱκανός, καθὼς τὸ εἶπε, νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν Ἀμερικὴν διὰ νὰ ἐπανεῦρῃ τὸν ὕδριστήν του. Ἄν λοιπὸν ἴδῃ τὸν συνταγματάρχην Πρόκτορ, δὲν θὰ κατορθώσωμεν νὰ ἐμποδίσωμεν μονομαχίαν, ἥτις δύναται νὰ ἔχῃ δυσάρεστα ἀποτελέσματα. Ὡστε πρέπει νὰ μὴ τὸν ἴδῃ.

— Ἐχετε δίκαιον, κυρία, ἀπήντησεν ὁ Φίξ. ἡ μονομαχία ἤμπορεῖ νὰ καταστρέψῃ τὰ πάντα. Εἶτε νικήσῃ εἶτε νικηθῇ, ὁ κ. Φόγ θ' ἀρξαπορήσῃ, καὶ...

— Καὶ οἱ κύριοι τοῦ Ἀναμορφωτικοῦ Συλλόγου, προσέθηκεν ὁ Πονηρίδης, θὰ τὸ καταχαροῦν. Μετὰ τέσσαρας ἡμέρας θὰ ἦμεθα εἰς Νέαν Ἰόρκην· ἂν κατ' αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ αὐθέντης μου δὲν ἐξέλθῃ τῆς ἀμάξης, εἶνε ἐλπίς ὅτι ἡ τύχη δὲν θὰ φέρῃ ἐμπρὸς του τὸν κατηραμένον αὐτὸν Ἀμερικανόν, πού νὰ τὸν ἴδῃ... — Ἠσυχάσατε, κ' ἡμεῖς θὰ τὸν ἐμποδίσωμεν.

Ὁ διάλογος διεκόπη, διότι ὁ κ. Φόγ ἐξύπνησε κ' ἐθεώρει τὴν πεδιάδα διὰ τῶν διαστίκτων ὑέλων τῆς ἀμάξης. Βραδύτερον ὅμως, χωρὶς ν' ἀκούσῃ αὐτὸν ὁ κύριός του ἢ ἡ κυρία Ἄουδά, ὁ Πονηρίδης, εἶπεν εἰς τὸν ἀστυνομικὸν ἐπιθεωρητήν:

— Θὰ ἐμονομάχῃς πραγματικῶς, δι' αὐτόν;
— Θὰ κάμω ὅ τι ἤμπορῶ διὰ νὰ τὸν ἐπαναφέρω ζωντανὸν εἰς τὴν Εὐρώπην! ἀπήντησεν ἀπλῶς ὁ Φίξ, ἐμφαίνων διὰ τοῦ ἤθους του ἀκατάβλητον θέλησιν.

Ὁ Πονηρίδης ἠσθάνθη φρικίαν διατρέχουσαν τὸ σῶμά του, ἀλλ' αἱ περὶ τοῦ κυρίου του πεποιθήσεις αὐτοῦ οὐδὲ ὅλως μετεβλήθησαν.

Τίτι τρόπῳ ὅμως ἠδύνατο νὰ κρατηθῇ ὁ κ. Φόγ ἐντὸς τῆς ἀμάξης του, ὅπως προληφθῇ πᾶσα συνάντησις μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ συνταγματάρχου; Τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτο δύσκολον, διότι ὁ εὐπατρίδης ἦτο καθιστικὸς καὶ φύσει ἀπεριεργος. Ὅπως δῆποτε ὁ ἀστυνομικὸς πράκτωρ ἐνόμισεν ὅτι εὔρε τὸ μέσον, διότι μετ' ὀλίγας στιγμᾶς ἀπετάθη εἰς τὸν κ. Φόγ, λέγων:

— Τί ἀργὰ περνᾷ, κύριε, ὁ καιρὸς εἰς τὸν σιδηροδρόμον.

— Ἀλήθεια, ἀπήντησεν ἐκεῖνος, ἀλλὰ περνᾷ ὀπωρῆποτε.

— Εἰς τὰ ἀτμόπλοια παίζετε συνήθως οὕτως;

— Ναί, ἀλλ' ἐδῶ εἶνε δύσκολον· οὔτε χαρτιά ἔχω, οὔτε συμπαίκτορας.

— Ὡ! ὑπέλαβεν ὁ Φίξ, ὅσον διὰ χαρτιά εὐρίσκομεν ν' ἀγοράσωμεν, διότι εἰς τὰς ἀμερικανικὰς ἀμάξας πωλοῦν ἀπ' ὅλα. Ὡς πρὸς τοὺς συμπαίκτορας, ἂν τυχὸν ἢ κυρία...

— Βεβαίως, κύριε, ἀπήντησε ζωηρῶς ἡ νεαρὰ γυνή, γνωρίζω οὕτω, διότι ἀποτελεῖ μέρος τῆς ἀγγλικῆς ἀνατροφῆς.

— Τὸ κατ' ἐμέ, νομίζω ὅτι παίζω κάπως καλὰ. Ἠμποροῦμεν λοιπὸν ἡμεῖς οἱ τρεῖς, μετέταρτον ἄψυχον...

— Ὅπως θέλετε, κύριε, ὑπέλαβεν ὁ Φιλέας Φόγ, κατηχαριστημένος ὅτι ἐπανελάμβανε τὸ ἀγαπητὸν του παιγνίδιον, ἔστω καὶ ἐν σιδηροδρόμῳ.

Ὁ Πονηρίδης ἀπεστάλη εἰς ἀναζήτησιν τοῦ οἰκονόμου, καὶ ἐπανῆλθε μετὰ μικρόν, φέρων δύο δέσμας παιγνιοχάρτων, σήμαντρα καὶ τραπέζια κεκαλυμμένα δι' ἐριούχου. Οὐδὲν ἔλειπε, καὶ τὸ παιγνιον ἤρχισεν. Ἡ μὲν κ. Ἄουδά ἐπαίξεν ἀρκετὰ καλῶς, καὶ ἤκουσε μάλιστα ἐπὶ τούτῳ φιλόφρονάς τινας λόγους παρὰ τοῦ αὐστηροῦ Φιλέα Φόγ. Ὁ δὲ ἀστυνομικὸς πράκτωρ ἦτο πρώτης δυνάμεως παίκτης καὶ ἄξιος ἀντίπαλος τοῦ εὐπατρίδου.

— Τώρα, εἶπεν ὁ Πονηρίδης καθ' ἑαυτόν, καλὰ τὸν ἔχομεν· δὲν τὸ κουνεῖ πλέον.

Τὴν ἐνδεκάτην πρὸ μεσημβρίας ὦραν ἐφθασεν ἡ ἀμαξοστοιχία εἰς τὸ σημεῖον τῆς διανομῆς τῶν ὑδάτων πρὸς τοὺς δύο ὠκεανούς. Ἦτο δὲ τοῦτο τὸ Πάσ-Βοίττσερ, κείμενον εἰς ὑψος ὀκτακισχιλίων πεντακοσίων εἰκοσιτεσσάρων ποδῶν ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, κ' ἐν τῶν ὑψίστων σημείων τοῦ σιδηροδρόμου διὰ τῶν Βραχυδῶν ὁρέων. Μετὰ διακόσια περίπου μίλια ἔμελλον

τέλος οἱ ὄδοιπόροι νὰ καταβῶσιν εἰς τὰς μακρὰς ἐκεῖνας πεδιάδας, αἵτινες ἐκτείνονται μέχρι τοῦ Ἀτλαντικοῦ, καὶ ἃς ἡ φύσις κατέστησε τοσοῦτον προσφόρους εἰς κατασκευὴν σιδηροδρόμου.

Ἐπὶ τῆς πρὸς τὸν ἀτλαντικὸν κλιτύος ἀνεπτύσσοντο ἡδὴ τὰ πρῶτα ρεύματα, παραποτάμια ἢ ὑποπαραποτάμια τοῦ Βορείου Πλάττη. Ἄπας δὲ ὁ πρὸς βορρᾶν καὶ ἀνατολὰς ὀρίζων ἐκαλύπτετο ὑπὸ τοῦ ἡμικυκλίου ἐκείνου περιφράγματος, ὅπερ ἀποτελεῖ ἡ βόρειος σειρὰ τῶν Βραχωδῶν ὄρεων, δεσποζομένη ὑπὸ τῆς ἄκρας κορυφῆς τοῦ Λαραμῆ. Μεταξὺ τῆς καμπῆς ἐκείνης καὶ τοῦ σιδηροδρόμου ἐξετείνοντο εὐρείαι πεδιάδες, ἀφθόνως ὑπὸ ποταμῶν διαβρεχόμεναι. Πρὸς δεξιὰν δὲ τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς ὑψοῦντο ἐπάλληλοι αἱ πρῶται κλιτύες τοῦ ὄρειου ὄγκου, ὅστις στρογγυλοῦται πρὸς μεσημβρίαν μέχρι τῶν πηγῶν τοῦ ποταμοῦ τοῦ Ἀρκανσᾶς, ἐνὸς τῶν μεγίστων ὑποτελῶν τοῦ Μισσουριῆ.

Τὴν μεσημβρίαν καὶ ἡμίσειαν οἱ ὄδοιπόροι διέβλεπον ἐπὶ στιγμῆν τὸ φρούριον Χάλλεκ, δεσπόζον τῆς χώρας ἐκείνης, μετὰ τινος δὲ ὥρας ἐμελλε νὰ τελειώσῃ ἡ τῶν βραχωδῶν ὄρεων διάβασις. Ὑπῆρχεν ἐπομένως ἐλπίς, ὅτι οὐδὲν δυσάρεστον ἤθελε συμβῆ εἰς τὴν ἀμαξοστοιχίαν κατὰ τὴν δυσχερεῆ ἐκείνην δίοδον. Ἡ χιὼν δὲν ἔπιπτε πλέον, καὶ ὁ καιρὸς ἦν ψυχρὸς μὲν ἀλλὰ ξηρὸς. Ὅρνεα μεγάλα, τρομάζοντα ἐκ τῆς ἀτμομηχανῆς, ἀφίπταντο μακρὰν, οὐδὲν δὲ σαρκοδόρον, ἄρκτος ἢ λύκος, ἐφαίνετο εἰς τὴν πεδιάδα. Ἡ περίξ χώρα ἦτο ἔρημος, ἀπέραντος καὶ γυμνῆ.

Μετὰ καλὸν πρόγευμα, περατωθὲν ἐντὸς αὐτῆς τῆς ἀμάξης, ὁ κ. Φόγ καὶ οἱ συμπαίκτορες του εἶχον ἐπαναλάβει τὸ ἀτελειωτὸν αὐτῶν οὗτος, ὅτε δξύτατοι ἠκούσθησαν συριγμοὶ καὶ ἡ ἀμαξοστοιχία ἐστάθη.

Ὁ Πονηρίδης πρόεβαλε τὴν κεφαλὴν διὰ τοῦ παραθύρου, ἀλλ' οὐδὲν εἶδε δικαιολογούν τὴν στάσιν, διότι οὐδεὶς σταθμὸς ἐφαίνετο.

Ἡ κ. Ἀουδὰ καὶ ὁ φιξ ἐφοβήθησαν ἐπὶ στιγμῆν, μὴ ὁ κ. Φόγ καταβῆ τῆς ἀμάξης. Ἄλλ' ἐκεῖνος ἠρέσθη νὰ εἶπῃ εἰς τὸν ὑπνρέτην του :

— Κύτταξε, τί εἶνε.

Ὁ Πονηρίδης ὤρμησεν ἔξω, κατόπιν τεσσαράκοντα περίπου ὄδοιπόρων, ἐν οἷς καὶ ὁ συνταγματάρχης Στάμπ Πρόκτορ.

Ἡ ἀμαξοστοιχία εἶχε σταθῆ ἐνώπιον σημείου ἐρυθροῦ, ἀποκλείοντος τὴν ὁδόν. Ὁ μηχανικὸς δὲ καὶ ὁ ὀδηγὸς καταβάντες ἐφιλονεῖουν ζωηρότατα μετὰ τινος ὄδοφύλακος, ὃν ὁ σταθμάρχης τοῦ προσεχοῦς σταθμοῦ Μέντισιν-Βάου, εἶχεν ἀποστείλει εἰς ὑπάντησιν τῆς ἀμαξοστοιχίας. Ἐπιβάται δὲ πολλοὶ εἶχον πλησιάσει καὶ μετεῖχον τῆς φιλονεικίας, ἐν οἷς καὶ ὁ συνταγματάρχης Πρόκτορ, μεγαλοφρονῶν καὶ ἀθάδῶς χειρονομῶν.

Ὁ Πονηρίδης, προσελθὼν εἰς τὸν ὄμιλον, ἤκουσε τὸν ὄδοφύλακα λέγοντα :

— Ἀδύνατον νὰ περάσετε ! Ἡ γέφυρα δὲν εἶνε εἰς κατάστασιν, καὶ θὰ συντριβῆ μὲ τὸ βάρος τῆς ἀμαξοστοιχίας.

Ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος γέφυρα ἦτο γέφυρα κρεμαστή, ζευγνύουσα χειμαρρῶν ἀπέχοντα ἐν περίπου μίλιον τοῦ μέρους ὅπου εἶχε σταματήσει ἡ ἀμαξοστοιχία. Ἦτο δὲ, καθ' ἃ ἔλεγεν ὁ ὄδοφύλαξ, ἐτοιμὸς ὄροπος, διότι πολλαὶ τῶν ῥάβδων τῆς εἶχον θραυσθῆ, καὶ ἀδύνατον ἦτο ν' ἀποτολμήσῃ τις τὴν διάβασιν τῆς. Οὐδεμίαν ἐπομένως ἔλεγεν ὑπερβολὴν ὁ ὄδοφύλαξ, ἄλλως δὲ, ὅταν οἱ ἀφρόντιδες Ἀμερικανοὶ φαίνωνται φρόνιμοι, εἶνε παραφροσύνη νὰ μὴ τοὺς μιμῆται τις.

Ὁ Πονηρίδης, μὴ τολμῶν νὰ ἐπιστρέψῃ πρὸς τὸν κύριόν του, ἵνα τῷ ἀναγγεῖλῃ τὰ συμβαίνοντα, ἤκουε σφίγγων τοὺς ὀδόντας καὶ ἀκίνητος ὡς ἄγαλαμα.

— Μὰ τέλος πάντων, ἀνέκραξεν ὁ συνταγματάρχης Πρόκτορ, δὲν θὰ μείνωμεν ἐδῶ, ὑποθέτω, νὰ ριζώσωμεν εἰς τὸ χιόνι ;

— Συνταγματάρχα, ἀπήντησεν ὁ ὀδηγός, ἐτηλεγράφησαν εἰς τὴν Ὁμάχαν διὰ νὰ ἔλθῃ ἄλλη ἀμαξοστοιχία, ἀλλὰ δὲν ἦνε πιθανὸν νὰ φθάσῃ εἰς τὸ Μέντισιν-Βάου πρὸ ἐξ ὥρων.

— Ἐξ ὥρων ! ἀνέκραξεν ὁ Πονηρίδης.

— Βέβαια, ἀπήντησεν ὁ ὀδηγός. Ἐπειτα θὰ χρειασθῶμεν ὅπως δῆποτε τόσην ὥραν, διὰ νὰ ὑπάγωμεν πεζοὶ εἰς τὸν σταθμὸν.

— Πῶς, ἀφοῦ ἀπέχει μόνις ἐν μίλιον ; παρετήρησεν εἰς τῶν ὄδοιπόρων.

— Ἐν μίλιον, μάλιστα, ἀλλ' ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ ποταμοῦ.

— Δὲν ἤμπορεῖ κανεὶς, ἠρώτησεν ὁ συνταγματάρχης, νὰ περάσῃ τὸν ποταμὸν μὲ λέμβον ;

— Ἀδύνατον. Ὁ ποταμὸς ἐξωγκώθη ἀπὸ τὰς βροχὰς καὶ ἔγεινε χειμαρρῶς, ὥστε ἢ ἀναγκασθῶμεν νὰ κάμωμεν γύρον δώδεκα μιλίων πρὸς βορρᾶν, διὰ νὰ εὐρωμεν μέρος νὰ περάσωμεν πεζοί.

Ὁ συνταγματάρχης ἐξερράγη εἰς βλασφημίας κατὰ τῆς ἐταιρίας καὶ τοῦ ὀδηγοῦ, ὁ δὲ Πονηρίδης ἐχοροστάτει, ἐκτὸς ἑαυτοῦ ἐκ τῆς ἀγανακτικῆσεως. Κατὰ τοῦ ὕλικου ἐκείνου ἐμποδίου οὐδὲν ἰσχυρὸν πλέον τὰ χαρτονομίσματα τοῦ κυρίου του.

Ἄλλως δὲ ἡ ἀγανάκτησις ἦτο γενικὴ μεταξὺ τῶν ὄδοιπόρων, οἵτινες, πλὴν τῆς βραδύτητος, ἠναγκάζοντο νὰ περιπατήσωσι δεκαπέντε περίπου μίλια ἐπὶ χιονοσκεποῦς πεδιάδος. Θόρυβος ἐπομένως, καὶ ἐκφωνήσεις καὶ κραυγαὶ γενικαί, αἵτινες θὰ προεκάλουν βεβαίως τὴν προσοχὴν τοῦ κ. Φιλέα Φόγ, ἂν ὁ Ἄγγλος δὲν ἦτο προσπλωμένος εἰς τὸ παιγνιδιὸν του.

Ὁ Πονηρίδης ἐντοσούτῃ ἦτο ἠναγκασμένος νὰ ἀνκοινώσῃ εἰς αὐτὸν τὰ διατρέχοντα, καὶ διεκίνητο ἤδη κεκυρῶς πρὸς τὴν ἀμάξαν, ὅτε ὁ μη-

χανικός τῆς ἀμαξοστοιχίας, — ἀληθινὸς Ἀμερικανός, ὀνομαζόμενος Φόρστερ — εἶπε μεγαλοφώνως :

— Ἰσως ὅμως, κύριοι, ὑπάρχει μέσον νὰ περάσωμεν.

— Διὰ τῆς γεφύρας ; ἠρώτησεν εἰς τῶν ἐπιβατῶν.

— Διὰ τῆς γεφύρας.

— Μὲ τὴν ἀμαξοστοιχίαν μας ; ἠρώτησεν ὁ συνταγματάρχης.

— Μὲ τὴν ἀμαξοστοιχίαν μας.

Ὁ Πονηρίδης σταθεὶς κατέπινε τοὺς λόγους τοῦ μηχανικοῦ.

— Ἄλλ' ἡ γέφυρα εἶνε ἐτοιμὸς ῥόπος ! παρετήρησεν ὁ ὀδηγός.

— Ἀδιάφορον, ἀπεκρίθη ὁ Φόρστερ. Νομίζω, ὅτι ἂν ὀρμήσωμεν μὲ ὅλην τοῦ ἀτμοῦ τὴν δύναμιν, ἔχομεν πιθανότητα νὰ περάσωμεν.

— Διάβολο ! εἶπεν ὁ Πονηρίδης.

Ἄριθμός τις ὅμως ὁδοιπόρων ἐσαγηνεύθησαν πάραυτα ὑπὸ τῆς προτάσεως ἐκείνης, ἧτις ἤρσεν ἰδίως εἰς τὸν συνταγματάρχην Πρόκτορ. Ἡ ἐξημένη του κεφαλὴ ἔκρινε τὸ πρᾶγμα λίαν κατωρθωτόν. Παρετήρησε δὲ μάλιστα, ὅτι μηχανικοί τινες εἶχον φαντασθῆ νὰ διαβαίνωσι τοὺς ποταμούς χωρὶς γεφύρας, ὑπερπηδῶντες αὐτοὺς διὰ συμπαγῶν καὶ ἀκινήτων ζευγμάτων, ἐλαυνομένων διὰ πάσης τοῦ ἀτμοῦ τῆς δυνάμεως, κ λ. Ἐπὶ τέλους δὲ πάντες οἱ ἐνδιαφερόμενοι συνετάχθησαν εἰς τὴν γνώμην τοῦ μηχανικοῦ.

— Ἐχομεν πενήντα τοῖς ἑκατὸν πιθανότητα νὰ περάσωμεν.

— Ἐξήντα, ἔλεγεν ἄλλος.

— Ὁγδοῆντα, ὀγδοῆντα τοῖς ἑκατόν !

Ὁ Πονηρίδης ἀπέμενε ἐνεός, καίτοι ἦτο διατεθειμένος εἰς πᾶσαν ἀπόπειραν πρὸς διάβασιν τοῦ ποταμοῦ. Ἄλλὰ τὸ προτεινόμενον μέσον τῷ ἐφαίνετο κάπως λίαν ἀμερικανικόν.

— Ἄλλ' εἶνε, διελογίσθη, καὶ καί τι ἀπλούστερον, τὸ ὅποιον αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι οὐδὲ κἂν συλλογίζονται. Κύριε, εἶπε πρὸς τινὰ τῶν ὁδοιπόρων, τὸ μέσον τὸ ὅποιον προτείνει ὁ μηχανικός μου φαίνεται κάπως πολὺ τολμηρόν, ἀλλὰ . . .

— Ὁγδοῆντα τοῖς ἑκατόν πιθανότης ! ἀπήντησεν ὁ ὁδοιπόρος, καὶ τῷ ἔστρεψε τὰ νῶτα.

— Ἡξεύρω, ἀπήντησεν ὁ Πονηρίδης, ἀποτενόμενος πρὸς ἄλλον κύριον, ἀλλ' ἀπλῆ τις σκέψις . . .

— Δὲν ἔχει σκέψιν . . . εἶνε περιττόν ! ἀπήντησεν ὁ Ἀμερικανός, πρὸς ὃν ἀπετείνετο, ὑψῶν τοὺς ὦμος, ἀφοῦ ὁ μηχανικός βεβαιώνει ὅτι θὰ περάσωμεν.

— Χωρὶς ἄλλο, παρετήρησεν ὁ ταλαίπωρος γάλλος, θὰ περάσωμεν βέβαια, ἀλλὰ θὰ ἦτον ἴσως φρονιμώτερον . . .

— Τί φρονιμώτερον ! ἀνεφώνησεν ὁ συνταγματάρχης Πρόκτορ, ὅστις ἀκούσας τὴν λέξιν ἐ-

κείνην κατὰ τύχην, ἀνεσίρτησε. Δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τοῦ ἀτμοῦ ! Ἐννοεῖτε ; δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τοῦ ἀτμοῦ !

— Ἡξεύρω . . . ἐννοῶ . . . ἐπανελάβανεν ὁ Πονηρίδης, μὴ κατορθῶν νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν του, ἀλλὰ θὰ ἦτον, ἂν ὄχι φρονιμώτερον, ἀφοῦ ἡ λέξις σᾶς πειράζει, φυσικώτερον ὅμως νά . . .

— Τί πρᾶγμα ; τί ; Τί φυσικώτερον πάλιν λέγει αὐτός ; ἀνεφώνησαν οἱ κύκλω περιηγηταί.

Ὁ πτωχὸς δὲν ἤξευρε πλέον πρὸς τίνα ν' ἀποταθῆ.

— Μήπως τυχὸν φοβῆσθε ; ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ συνταγματάρχης Πρόκτορ.

— Νὰ φοβηθῶ ; ἐγὼ ; ἀνέκραξεν ὁ Πονηρίδης. Πολὺ καλὰ λοιπόν. Ἐγὼ θὰ τοὺς δεῖξω, ὅτι ὑπάρχουν καὶ Γάλλοι Ἀμερικανοί.

— Εἰς τὰς ἀμάξας, κύριοι ! εἰς τὰς ἀμάξας, ἐφώνει ὁ ὀδηγός.

— Εἰς τὰς ἀμάξας, . . . μάλιστα . . . καὶ χωρὶς ἀναβολῆν ! ἐπανελάβανεν ὁ Πονηρίδης· ἀλλὰ κάνεις δὲν θὰ μοῦ βγάλῃ ἀπὸ τὸν νοῦν, ὅτι φυσικώτερον ἦτο νὰ περάσωμεν πρῶτον ἡμεῖς οἱ ἐπιβάται, καὶ κατόπιν μας ἡ ἀμαξοστοιχία ! . . .

Οὐδεὶς ὅμως ἤκουσε τὴν ἔμφρονα ἐκείνην σκέψιν, οὐδὲ ἀνεγνώρισε τὴν ὀρθότητά της.

Οἱ ἐπιβάται εἰσῆλθον πάλιν εἰς τὰς ἀμάξας των, καὶ μετ' αὐτῶν ὁ Πονηρίδης, χωρὶς νὰ εἶπῃ τι περὶ τῶν διατρεξάντων. Οἱ δὲ παῖκται ἦσαν ἐντελῶς προσηλωμένοι εἰς τὸ οὐστ.

Ἡ ἀτμομηχανὴ εὐρίσκειν ὀξύτατα, ὁ δὲ μηχανικός ἀνατρέψας τὸν ἀτμόν, ἀνεπόδισε τὴν ἀμαξοστοιχίαν ἐπὶ ἐν σχεδὸν μίλιον, ὀπισθοδρομῶν ὡς πηδητῆς μέλλων νὰ ἐφορμήσῃ. Εἶτα, κατόπιν δευτέρου συριγμοῦ, ἤρξατο ἡ ἐπὶ τὰ πρόσω κινήσει, καὶ ταχυνθεῖσα βαθμηδόν, ἀπέκτισε μετ' ὀλίγον φοβεράν τὴν ὀρμήν. Οὐδὲν πλέον ἤκουετο ἄλλο ἢ ὁ βρυχηθὸς μόνος τῆς ἀτμομηχανῆς· οἱ ἐμβολεῖς ἐπληκτον εἰκοσι κτύπους κατὰ δευτερόλεπτον, οἱ δὲ ἄζονες τῶν τροχῶν ἐκάπνιζον ἐντὸς τῆς λιποδόκης των. Ἡ σθάνετό τις, οὕτως εἰπεῖν, ὅτι τὸ ζευγάμα ὀλόκληρον, διανύον ἑκατὸν μίλια τὴν ὥραν, δὲν ἐβάφρυνε πλέον ἐπὶ τῶν σιδηρῶν ἐλασμάτων. Ἡ ταχύτης ἐξήλειψε τὸ βᾶρος.

Καὶ οὕτως ἡ ἀμαξοστοιχία παρῆλθε, καὶ παρῆλθεν ὡς ἀστραπή. Ἡ γέφυρα οὐδ' ἐφάνη κἂν, τὸ δὲ ζευγάμα ἐπήδησεν ἀληθῶς ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην ὄχθην, καὶ ὁ μηχανικός μόλις μετὰ πέντε μίλια πέραν τοῦ σταθμοῦ κατόρθωσε νὰ κρατήσῃ τὴν ἀφηνιάσασαν μηχανήν του.

Μόλις ὅμως ἡ ἀμαξοστοιχία ὑπερέβη τὸν ποταμόν, καὶ ἡ γέφυρα, κατεστραμμένη πλέον, κατεκρημνίζετο παταγωδῶς ἐν τῷ χειμάρρῳ.

[Ἐκτετα συνέχεια.]

Ἐκ τῶν 36,896,000 Γάλλων 18,968,000 (ἧτοι 53 τ.100) ἀσχολοῦνται περὶ τὴν γεωργίαν.

ΠΕΡΙ ΦΥΛΑΡΙΑΣ

Ἡ γλῶσσα εἶνε τὸ εὐγενέστατον καὶ τὸ ἀγενέστατον τῶν μελῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. Ἡ γλῶσσα καθίσταται ἐνίοτε τρομερωτέρα καὶ αὐτῶν τῶν δούλων, τῶν ὀδόντων καὶ τῶν κερᾶτων τῶν ἀγρίων θηρίων. Τὸ μικρὸν τοῦτο μέλος ἐκτελεῖ ἔργα μεγάλα, ὅπως μικρὸν πηδάλιον διοικεῖ μεγάλα πλοῖα, ἢ μικρὰ πυρὰ κατακαίει ἀπέραντον δάσος. Τοιαύτη πυρὰ εἶνε καὶ ἡ γλῶσσα, ὅταν μάλιστα ἀναφλέγηται ὑπὸ τῶν καταχθονίων τοῦ ἄδου δυνάμεων.

Ἀνθρώπων τινῶν ὁ γλωσσοδέτης ἀνάγκη νὰ λυθῇ ὑπὸ χειρουργοῦ, ἀλλ' οἱ φλύαροι φαίνεται ὅτι σερροῦνται γλωσσοδέτου. Ὁμοιάζουσι δὲ πρὸς τὸν κουρέα ἐκεῖνον τοῦ βασιλέως Μίδα, ὅστις μόνος ἐκ πάντων τῶν ἀνθρώπων ἐγνώριζεν ὅτι ὁ βασιλεὺς του ἐκρυπτεν ὑπὸ τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς του ὄψα ὄνου· ὅθεν ἠναγκάσθη νὰ ὀρκισθῇ ὅτι εἰς οὐδένα θὰ εἶπῃ τὸ μυστικόν· ἀλλὰ τὸ μυστικὸν τοῦτο τόσῳ πολὺ τὸν ἐβασάνιζεν, ὥστε μεταβάς εἰς ἀπόκεντρον μέρος καὶ σκάψας βαθὺν λάκκον, ἐφώνησεν ἐντὸς αὐτοῦ· «Ὁ Μίδας ἔχει ὄψα ὄνου», καὶ οὕτω εὔρεν ἀνακούφισιν.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες καὶ Ῥωμαῖοι ἐκατηγόρουν πικρῶς τὴν γλωσσαλγίαν, καὶ ὠνόμαζον τοὺς φλύαρους ἀθυρογλώσσους, οὐκ ἔχοντας δηλαδὴ θύραν ἐμπροσθεν τῆς γλώσσης. Ναὶ μὲν ἡ φύσις ἐτοποθέτησε τὴν γλῶσσαν ἐν μέσῳ σιαγόνων, ὀδόντων καὶ χειλέων, καὶ μᾶς ἔδωκε δύο ὄψα, δύο ὀφθαλμούς καὶ ἐν μόνον στόμα· ἀλλ' οἱ φλύαροι παραβλέπουσι τὴν καλὴν ταύτην τῆς φύσεως πρόθεσιν, ἢ γλῶσσά των δὲν ἔχει Κυριακὴν (ἡμέραν ἀναπαύσεως) ὡς λέγουσιν οἱ Ἀραβες, ἀλλ' εὐρίσκειται εἰς ἀέναντον ἐργασίαν. Εὐχάριστος θὰ εἶδιδον οἱ φλύαροι ἐν τῶν ὀπίων ἀντὶ δευτέρως γλώσσης, καθ' ὅσον μάλιστα πολλοὶ ἐξ αὐτῶν φαίνεται ὅτι ἔχουσι δύο ὄψα, διὰ τὸ ἀποβάλλωσιν ἀμέσως διὰ τοῦ ἐνός ὅ,τι εἰσέρχεται διὰ τοῦ ἐτέρου.

Ἡ μόνη σωτηρία ἐνώπιον φλύαρου εἶνε ἡ φυγή, διότι δυστυχῶς δὲν εἶνε δυνατόν νὰ κλείσῃ τις τὰ ὄψα καθὼς κλείει τοὺς ὀφθαλμούς. Ὁ Ἡρόδοτος διηγεῖται, ὅτι σῶμα Σκυθῶν ἐτράπη εἰς φυγὴν διὰ τῆς φωνῆς ὄνου· ἡμεῖς δὲ οἱ ἀπόγονοι τῶν Σκυθῶν, δὲν πρέπει νὰ αἰσχνώμεθα τρεπόμενοι εἰς φυγὴν ἐνώπιον φλύαρου.

Οἱ φλύαροι (ἰδίως δὲ αἱ γυναῖκες) μετὰ περισσοτέρως δυσκολίας κρατοῦσι μυστικὸν ἢ τὸ δραστηριώτατον καθάρσιον.

Ὅλοι οἱ φλύαροι εἶνε φύσει περίεργοι. Πόθεν ἄλλως ἤθελον εὐρίσκει ὕλην ὀμιλίας;

Δύσκολον εἶνε ν' ἀντεῖπῃ τις εἰς φλύαρους. Περιττὸν νὰ προσθέσωμεν ὅτι τὸ ν' ἀντεῖπῃ τις εἰς γυναῖκα, εἶνε ὄλως ἀδύνατον. Ὁ φλύαρος ὅταν σ' ἐπισκέπτεται, σὲ παρακαλεῖ νὰ μὴ ἐνοχλῆσαι, οὐχ ἤττον ὅμως κἀθηται πλησίον σου ἐπὶ ὀλοκλήρους ὥρας, ζητεῖ σιγᾶρον, καὶ σὲ ἀ-

πασχολεῖ καὶ ἂν σ' εὐρίσκη ἐργαζόμενον. Ἐνίοτε δὲ σὲ κρατεῖ ἀπὸ τοῦ ἐπενδύτου σου διὰ νὰ τὸν ἀκούσῃς μέχρι τέλους, ἂν καὶ ἤθελεν εἶναι προτιμότερον νὰ ἐκράτῃ τὴν γλῶσσαν του. Πολλὰκις οἱ φλύαροι οὐ μόνον καταστρέφουσι τὰς καλίστας στιγμὰς τοῦ βίου ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ μᾶς συκοφαντοῦσι. «Τὸν ἀνθρώπον, ὅστις τὸν ἀπόντα φίλον κατηγορεῖ ἢ δὲν ὑπερασπίζει συκοφαντούμενον, ὅστις ἀσμενίζει νὰ διεγερῇ τὸν γέλωτα, καὶ εἰς πρᾶγμα, τὸ ὅποιον αὐτὸς ἐπλάσε καὶ ὅστις δὲν δύναται νὰ τηρήσῃ τὸ ἐμπιστευθὲν αὐτῷ μυστικόν, τὸν ἀνθρώπον τοῦτον καλῶ αἰσχρόν.»

Μεταξὺ τῶν φλύαρων οἱ κουρεῖς κατέχουσι τὴν πρώτην θέσιν. Εἶχόν ποτε κουρέα, ὅστις καὶ τοὶ ἔλσεινῶς τραυλιζῶν, ἦτο εἰς ἄκρον φλύαρος. Ἴσως θὰ ἠδύνατο καὶ οὗτος ν' ἀποφύγῃ τὴν στρατολογίαν, ὡς ὁ Ἀγγλος ἐκεῖνος, ὅστις εἶπεν εἰς τὸν λοχαγόν του· «Κύριε λοχαγέ, τραυλιζῶ.— Ἀδιάφορον, τὸ ἔργον σου θὰ εἶνε νὰ μάχησαι καὶ ὄχι νὰ φλυαρῆς.— Ἀλλ' ἂν εἶμαι σκοπός; ἢ ἐπιπέση ὁ ἐχθρὸς πρὶν ἐγὼ προσθᾶσω νὰ φωνάξω τ-τ- τίς εἶ;— Ὁὰ σὲ τοποθετήσω πλησίον ἄλλου στρατιώτου, ὥστε δὲν θὰ ἔχῃς παρὰ νὰ πυροβολῆς.— Ἀλλὰ τότε θὰ μὲ φονεύσουν πρὶν ἡμπαρέσω νὰ εἶπω· ἔ-ε-ελεος!» Ὁ λοχαγὸς ἀπέπεμψε τὸν ἀνάνδρον τοῦτον.

Ἐπάρχουσι δὲ, καὶ πρὸ πάντων ἐν τῇ Ἀνατολῇ, ἀνθρώποι ἔχοντες ἐπάγγελμα τὴν διήγησιν· ὁμοιάζουσι οὗτοι πρὸς τὰ μουσικὰ ὄρολόγια ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα μυριάκις ἤδη ἐπαιζαν τὴν αὐτὴν μελωδίαν. Συνήθως οἱ ἀνθρώποι οὗτοι ἀγγέλλουσι τὴν ἑναρξίν τοῦ λόγου των διὰ φυσικῶν τινων προανακρουσμάτων, ἢτοι βηχός, ἀπομύξεως ἢ τῶν τοιούτων, ὥστε εὐκόλον καθίσταται νὰ τοὺς διαφύγῃ τις ἐγκαίρως. Οὕτω καὶ τὸ ὄρολόγιον προαναγγέλλει διὰ τινος κρότου, ὅτι θὰ σημάνη τὴν ὥραν· οὕτω καὶ ὁ ἀλέκτωρ σαλεύει τὰ πτερά του πρὶν φωνάξῃ.

Εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν φλύαρων ὑπάγονται τὴν σήμερον καὶ πολλὰ συγγράμματα, πρὸ πάντων ἑδοιορικὰ βιβλία, καὶ μάλιστα ὅταν ὁ συγγραφεὺς ἀσμενίζῃ διηγούμενος μᾶλλον τὰ κακὰ ἢ τὰ καλὰ τοῦ τόπου, ὃν περιγράφει, καθόσον περὶ κακῶν εὐρίσκει τις ἀσιτοτε ἀφθονωτέραν τὴν ὕλην, ὃ δὲ ἀνθρώπος εἶνε φύσει ἐπιρρεπέστερος εἰς τὸ νὰ ἐνθυμῆται τὰ κακὰ ἢ τὰ καλὰ. Οὕτω Γερμανὸς τις περιγητὴς διηγεῖται ὅτι ἐν Ἰταλίᾳ ἐν ταῖς θρησκευτικαῖς πομπαῖς εἶδεν ἀνθρώπους ἐνησχολημένους εἰς τὸ νὰ συλλέγουν τὸ ἀπὸ τῶν λαμπάδων ἀποσταλάζον κηρίον, καὶ προσθέτει ὅτι τοῦτο εἶνε ἐκ τῶν φρικωδεστάτων δεισιδαιμονιῶν τοῦ ὄχλου· καὶ ἐν τούτοις οἱ πτωχοὶ ἐκεῖνοι ἀνθρώποι συλλέγουσι τὰς σταγόνας τοῦ κηρίου, οὐχὶ δι' ἕτερον τινα λόγον, ἀλλ' ὅπως ἀντὶ ὀλίγων λεπτῶν πωληθῶσιν αὐτὰς εἰς τὸ κεραιοῦσθαι.

Ὁ Πλούταρχος διηγείται πού ὅτι ἄγριοι χῆνες διαβαίνοντες ὄρος, εἶθα ἐνέδρευον κατ' αὐτῶν πολλοὶ ἀετοί, ἠναγκάσθησαν νά κρατῶσιν ἐντός τοῦ ῥάμφους τῶν λίθους ἵνα μὴ προδοθῶσι διὰ τῆς λαλαγῆς των. Ἀστεϊός τις εἶπεν ὅτι ἡ φύσις ἐπλασε τὸ γυναικεῖον φύλον ἀγένειον, διότι ἀδύνατον ἤθελεν ἀποθῆ νά ξυρῆσῃ τις γυναικίκα ἐν ἡσυχίᾳ. Πρὸς τούτοις δὲ καὶ τῶν ὀδόντων στεροῦνται συχνότερον αἱ γυναῖκες ἢ οἱ ἄνδρες* καὶ τοῦτο προέρχεται μὲν καὶ ἐκ τῶν τοκετῶν, ἀλλὰ καὶ διότι ἡ γλῶσσα διηλεκτῶς εἰς κίνησιν εὐρισκομένη, προσκαθεύει συχνότερον κατὰ τῶν ὀδόντων καὶ τοὺς καταστρέφει. Πολλάκι κυρίαί ἐλαμβάνουσι τὸ πολὺ καὶ ταχέως λαλεῖν ὡς εὐφυῆν καὶ συγγέουσι φανερώς τὴν γλωσσαλγίαν πρὸς τὴν εὐγλωττίαν. Ἐν τούτοις εἰς τὰς ὠραίας κυρίας τὰ πάντα εἶνε ἐπιτετραμμένα καὶ ἡ φλυαρία των αὐτῇ γίνεται εὐχάριστος.

H n'appartient qu'aux belles
D'éterniser les bagatelles,

λέγουσιν οἱ Γάλλοι, οἵτινες κατὰ τοῦτο εἶνε εὐγενέστεροι τῶν Γερμανῶν, οἵτινες λέγουσι* «Τρεῖς γυναῖκες, τρεῖς χῆνες καὶ τρεῖς βάρταχοι ἀποτελοῦσι πανήγυριν». Ἡ μεγίστη εὐγλωττία τῶν γυναικῶν ἀναπτύσσεται πρὸ πάντων ἐν ταῖς ἐσπεριναῖς συναναστροφαῖς, παρὰ τὴν τραπέζαν τοῦ καφέ ἢ τοῦ τείου. Ἀλλοίμονον εἰς ἐκεῖνον ὅστις πέσῃ τότε εἰς τὴν γλῶσσαν των! Πολλάκις τὸ ἐντιμότερον ὄνομα ἀναλύεται ἐν τῷ στόματι αὐτῶν ὡς ἀναλύεται ἢ ἐν τῷ καφέ ἢ τῷ τείῳ ζάχαρις. Ὑπάρχουσι φλύαροι γυναῖκες, αἵτινες εὐρίσκουσι τὰς μονοσυλλάβους λέξεις ὑπὲρ τὸ δέον βραχυταῖς, τὰς ἐπαναλαμβάνουσι δις καὶ τρίς ὡς νά ἐτραυλίζον. Τὴν φλύαρον γυναῖκα ὑποδέχονται αἱ φίλαι της πάντοτε μετὰ μεγίστης ἀνυπομονησίας καὶ ἀνοικτοῦ στόματος, ὡς τὰ ἰερά τῶν χελιδόνων τὰς προσερχομένας μητέρας των, ἢ ὡς τὸ ἀκρατήριον ἐν ταῖς Βουλαῖς περιφῆμος καὶ εὐγλωττὸς ῥήτορας. Πολλάκις αἱ τοιαῦται γυναῖκες ἀποδίδουσιν εἰς ἄνδρας λόγους, οὓς οὗτοι οὐδέποτε εἶπον, μόνον καὶ μόνον διὰ νά δώσωσι βαρύτητα εἰς τοὺς ἰδίους αὐτῶν λόγους. Καθὼς αἱ ἔλαφοι, ὅσον προβαίνουσιν εἰς τὴν ἡλικίαν, τοσοῦτον περισσοτέρας διακλαδέσεις λαμβάνουσι τὰ κέρατα αὐτῶν, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ αἱ γυναῖκες ὅσον γηράσκουσι τοσοῦτο μάλλον γίνονται φλύαροι. Ὁ σύζυγος συνειθίζει ἐπὶ τέλους τὰς φλυαρίας τῆς γυναικὸς του, ὡς ὁ μυλωθρὸς συνειθίζει τὸν κρότον τοῦ μύλου του· πλὴν πῶς νά καταστρέψῃ τις τοὺς σκόλληκας, οἵτινες πολλάκις καθίστανται εἰς τὰ πλοῖα τρομερώτεροι καὶ αὐτῶν τῶν κυμάτων καὶ αὐτῶν τῶν τηλεθόλων; Βάρβαρον καὶ ἀπάνθρωπον εἶνε νά ἐκκόψῃ τις τὴν γλῶσσαν καὶ νά στείλῃ τὴν γυναῖκα εἰς τὴν Σιβηρίαν, ὡς ἐπαθε τοῦτο ἡ ὠραία Ῥωσσίς Β. :

Ἡμεῖς ἄς εἴπωμεν τὸ τοῦ Κικέρωνος* «Ἡ συνειδήσίς μου μοι εἶνε πολυτιμότερα πάσης φλυαρίας τῶν ἀνθρώπων,» καὶ ἄς ἐξακολοθῶμεν τὴν πορείαν ἡμῶν ὡς ἡ σελήνη, ἥτις οὐδόλως προσέχουσα εἰς τοὺς γαυγίζοντας σκύλους πορεύεται τὴν ὁδὸν της καὶ μᾶς τέρπει, καὶ τὰς νύκτας φωτίζει.

Ἄπαντες σγεδὸν οἱ πολλὰ ἠξεύροντες λαλοῦσιν ὀλίγα καὶ οἱ ὀλίγα ἠξεύροντες λαλοῦσι πολλά. Φυσικὸν εἶνε ὁ ἀπαίδευτος νά θεωρῇ πᾶν ὅ,τι γινώσκει σπουδαῖον καὶ νά θέλῃ νά τὸ διηγῆται εἰς ἄλλους καὶ μάλιστα ὅταν εἶνε μυστικόν.

Οἱ Γερμανοὶ ἔχουσι τὸ ἐξῆς γνωμικόν. «Τὸ ἀγγεῖον γνωρίζεται ἐκ τοῦ ἤχου, τὸ πτηνὸν ἐκ τοῦ ἄσματος, ὁ ὄνος ἐκ τῶν ὠτίων καὶ ὁ βλάξ ἐκ τῶν λόγων». Τὸ πολλά καὶ καλῶς λαλεῖν εἶνε προτέρημα τοῦ εὐφυοῦς* ὀλίγα καὶ καλῶς λαλεῖν εἶνε τὸ χαρκακτηριστικὸν τοῦ σοφοῦ* πολλά καὶ κακῶς λαλεῖν εἶνε ἡ μανία τῶν ἀνοήτων καὶ φλυάρον* ὀλίγα τέλος καὶ κακῶς λαλεῖν εἶνε ἴδιον εὐήθους.

Ἡ ῥαῖν ὑπόθεσις τοῦ φλυάρου εἶνε ἡ κράξ (καρακάξ)· ἐπὶ ὠραιότερον ὁ τέττιξ (ἰταλιστὴ eicala). Ὅθεν καὶ οἱ Ἰταλοὶ καλοῦσι τὴν φλυαρίαν eicalata, τρόπον τινὰ τεττιγισμόν. Ὁ φλύαρος ὑμοιάζει τὸ ὠρολόγιον τὸ ἀποῖον χορδισθὲν ἐξακολουθεῖ νά σημαίνει, ἀδιαφοροῦν ἐντελῶς ἂν ἀκριβῶς ἢ μὴ ἀναγγέλλῃ τὴν ὥραν. Εὐγενέστερον εἶνε κατὰ τοῦτο τὸ ἡλικιῶν ὠρολόγιον, διότι ἐσάκις δὲν βλέπῃ καθαρά, προτιμᾷ νά μὴ δεικνύῃ τὰς ὥρας παρὰ νά τὰς δεικνύῃ ἐσφαλμένας.

Ἡ τέχνη τοῦ σιωπᾶν εἶνε πολυτιμότερα καὶ δυσκολωτέρα τῆς τέχνης τοῦ λαλεῖν· καὶ δικαίως ἐσέβοντο οἱ ἀρχαῖοι ὡς θεότητα τὸν Ἄρποκράτην ἔχοντα τὴν λιχανὸν ἐπὶ τοῦ στόματος. Ὁ Ἄρποκράτης εἶνε διὰ τὴν ἡσυχίαν τοῦ βίου ὅ,τι ὁ Ἴπποκράτης διὰ τὴν ὑγείαν τοῦ σώματος. Ἄλλ' εἰς μόνος δάκτυλος ἐπὶ τοῦ στόματος δὲν ἀρκεῖ· πολλοὶ χρῆζοντες πέπλου καλύπτοντος ὅλον τὸ πρόσωπόν των, διότι τὰ σχήματα, τὰ βλέμματα καὶ αἱ κινήσεις των φλυαροῦσαν ὅσον καὶ ἡ γλῶσσα τοῦ φλυάρου. Ἐν εἶδος φλυαρίας εἶνε ἀναγκαῖα τὰ ἐπὶ τῷ λεγομένῳ μεγάλῳ κόσμῳ. τὸ λαλεῖν μετὰ χάριτος περὶ οὐτιδανῶν πραγμάτων.

«Εἰς κεκλεισμένον στόμα δὲν εἰσέρχεται μυία» λέγουσιν οἱ Ἰσπανοί, καὶ ὁ ἀρχαῖος Σιμωνίδης εἶπε «Πολλάκις μετεμελήθην ὅτι ὠμίλησα, οὐδέποτε ὅμως ὅτι ἐσιώπησα.» Ὁ ἰατρὸς Ἴπποκράτης λέγει· «Ἡ σιωπὴ δὲν φέρει δίψαν.» Πλεῖστοι ἀνθρώποι ἠθελον χαίρει ὑπόληψιν ἂν ἐγνώριζον τὴν τέχνην τοῦ σιωπᾶν· καὶ καθὼς διδάσκειται ἐν τοῖς σχολείοις ἡ ῥητορικὴ ἔπρεπε νά διδάσκειται ἡ σιωπή. «Ἀρκετὰ ἠξεύρει ὁ μὴ δὲν ἠξεύρων, ὅταν ἠξεύρῃ νά σιωπᾷ,» λέγουσιν οἱ Ἰταλοί.

Ἐν μέσῳ φλυάρων μανθάνομεν τὴν τέχνην τοῦ σιωπᾶν, καθὼς ἐν μέσῳ ἀγροίκων ἀνθρώπων ἐτιμῶμεν μάλιστα τὴν εὐγένειαν. Ὁ ἐννοῶν τὸ πολῦτιμον τοῦ χρόνου οὐδέποτε γίνεται φλύαρος.

Ἐκ πάντων τῶν ἐθνῶν οἱ Γάλλοι εἶνε οἱ μέγιστοι φλύαροι. Τοὺς Γερμανοὺς συγκαλεῖ ὁ οἶνος καὶ ὁ ζῦθος, τοὺς Ἰταλοὺς ἡ μουσική, τοὺς δὲ Γάλλους ἡ ἀνάγκη τοῦ φλυαρεῖν (le besoin de causer).

Ἐπὶ τῆς περιφήμου εἰκόνας τοῦ ἰταλοῦ ζωγράφου Καραβαγιού, τῆς παριστώσης τὴν σιωπὴν, ἐγράφη: Ὡ σιωπή, τὰ ἐπιγράμματά σου εἶνε ἀνώτερα τῶν εὐφρεστάτων λόγων. Σὺ διασώζεις τὴν τιμὴν τῶν γυναικῶν· διὰ σοῦ καὶ οἱ εὐθύεις φαίνονται πνευματώδεις.»

Καταπαύομεν ἐνταῦθα τὸν λόγον διὰ τοῦ ἐξῆς ἀρχαίου γερμανικοῦ παραγγέλματος· «Θές χαλινὸν εἰς τὴν γλῶσσαν σου, εἰς τὴν κοιλίαν σου καὶ εἰς τὴν αἰδῶ.»

(Ἐκ τῶν τοῦ C. J. Weber.)

* *

Ἵπάροχει εἰς τοὺς ἀγροὺς μικρὸν τι φυτὸν τὸ ὁποῖον ἄμα ἐλθὼν εἰς ἐπαφὴν μὲ τὸ ἐνδυμᾶ σου, κολλᾷ ἐπ' αὐτοῦ καὶ δὲν ἀποχωρίζεται πλέον· τοιοῦτος εἶναι καὶ ὁ φλύαρος. Ἀπόφευγέ τον ὅσῳ δύνασαι, διότι ἂν πέσης ὑπὸ τοὺς ὄνυχάς του, ἐλπίς σωτηρίας δὲν ὑπάρχει! Ὁ φλύαρος εἶναι φίλος ὄλου τοῦ κόσμου, διακρίσεις δὲν κάμνει. Τὸν συναντᾷς πρώτην φοράν; τόσῳ χειρότερον, θὰ ἀκούσης καὶ ἐν προημίῳ περιπλέον, παρ' ὅ,τι οἱ φίλοι του. Τὸν βλέπεις καθ' ἑκάστην; ἀδιάφορον, αὐτὸς εἶναι πηγὴ ἀνεξάντλητος, καὶ ἂν παρ' ἐλπίδα δὲν εὕρῃ πρόχειρόν τι νέον, διηγείται τὰ παλαιά. Εἰς ὅλα εἶναι ἐνήμερος καὶ τίποτε δὲν διαφεύγει τὴν περιέργειάν του.

Προχθές ἠτοιμαζόμεν νὰ ἐξέλθω, ἀλλ' ἰδοὺ ἀνοίγει ἡ θύρα καὶ μοι παρῶσιάζεται ὁ κύριος Θωμᾶς μειδιών, τριῶν τῶς χεῖρας καὶ ἀκονίζων τὴν γλῶσσαν.—Μὲ συγχωρεῖτε ὅτι δὲν ἤλθον τόσας ἡμέρας νὰ σᾶς ἐπισκεφθῶ, μοι λέγει, ἀλλ' εἶχον πολλὰς ἀσχολίας, διότι ἠναγκάσθην νὰ περιποιηθῶ δύο ξένους ἐλθόντας πρὸ πέντε ἡμερῶν, τοὺς ὁποίους μοι ἐσύστησε στενωῶς ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐξάδελφός μου· δὲν ἤξεύρω ἂν γνωρίζετε τὸν ἐξάδελφόν μου, σᾶς βεβαίῳ ὅμως ὅτι εἶναι ἐξαιρετος νέος, καταγίνεται εἰς τὸ ἐμπόριον καὶ κερδίζει πολλὰ χρήματα. Ἄ αὐτὸ τὸ ἐμπόριον εἶναι τυχηρὸν πράγμα· μίαν φοράν ἤμην εἰς τὴν Σμύρνην καὶ ἠγόρασα δέκα ὀκάδας καπνοῦ, κατὰ παραγγελίαν ἐνός στενοῦ μου φίλου, θὰ τὸν γνωρίζετε βεβαίῳ, τοῦ κυρίου Μελισσοουργοῦ· ὁ καὶ μὲνος ἀπέθανε· ἀλλὰ τί τοῦ πταίω; ἐγὼ τοῦ τὸ ἔλεγα, θὰ πάθῃς ἀπὸ τὴν ἀπροσεξίαν σου, καὶ τῶντι μίαν ἡμέραν ἐμβαίνει εἰς τὴν θάλασσαν δραμένος καὶ μετὰ ἕνδεκα μῆνας καὶ δέκα ἡμέρας ἀποθνήσκει φθισικός· πᾶσα καὶ πόσα ἐξώδευ-

σεν εἰς ἰατροὺς καὶ εἰς ταξείδια! ἀλλ' ὅλα μάτην. Ἀλλοίμονον ὅταν πέση τις εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἰατρῶν! ἐγὼ ἐγνωρίσα ἕνα ἐμπειρικὸν ὅστις ἔβαζε τὰ γυαλιὰ εἰς τὸν καλλίτερον ἐπιστήμονα, ἤξευρε μάλιστα τὸ μυστικὸν νὰ θεραπεύῃ τὸ ἄσθμα ἐντὸς δύο ἡμερῶν, ἀλλ' οἱ ἐξοχώτατοί μας ἰατροὶ δὲν καταδέχονται νὰ προσέξουν εἰς τοὺς ἐμπειρικούς. . . . — Κύριε Θωμᾶ, τί ὥρα κάμνετε, σᾶς παρακαλῶ; διότι εἰς τὰς δύο θὰ ὑπάγω εἰς τὸ δικαστήριον.— Ὡ, μέχρι τῶν δύο ὥρῶν ἔχομεν εἰσέτι δεκαεξὶ λεπτὰ καιρὸν, ὄχι, ὄχι ἐσφαλόν, δεκαεννέα, διότι μένω ὅπισσω τρία λεπτά. Χθὲς τὸ ἐσπέρας ἐλησμόνησα νὰ τὸ χορδίσω καὶ τὸ ὀρολόγιόν μου ἐσάθη· θὰ μ' ἐρωτήσητε πῶς ἐλησμόνησα τοιοῦτον πράγμα ἐγὼ ὁ τόσῳ τακτικός. Τῶντι εἶναι περίεργον, διότι ποτὲ δὲν λησμονῶ τίποτε· ἔχω, βλέπετε, προδιωρισμένας τὰς ὥρας μου, καθὼς καὶ τὰ πράγματά μου τακτοποιημένα· τὸ ἐσπέρας πρὶν κοιμηθῶ θὰ βάλω ἐκεῖ τὸ μανδύλι μου, ἐδῶ τὸ ὀρολόγιόν μου, ἄφου πρῶτον τὸ γυρίσω, ὕστερον θὰ πίνω τὸ χαμαίμηλόν μου, διότι πρέπει νὰ ἤξεύρετε ὅτι ἐγὼ πίνω τακτικῶς τὸ χαμαίμηλον. . . — Κύριε Θωμᾶ, παρήλθε τὸ τέταρτον καὶ θὰ μὲ συγχωρήσητε νὰ ὑπάγω.— Ἀμέσως καταβαίνομεν μαζί, διότι καὶ ἐγὼ θὰ ὑπάγω εἰς τὸ δικαστήριον, ὥστε καθ' ὁδὸν σᾶς διηγούμαι τὸ τέλος τῆς ἱστορίας τὴν ὁποίαν σᾶς διέκοψα, δηλαδή περὶ τῶν δύο ξένων τοὺς ὁποίους μοι ἐσύστησεν ὁ ἐξάδελφός μου. Κατέλυσαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. . . τῆς. . . τοῦ. . . ἐλησμόνησα τὸ ὄνομα, ὦ δυστυχία! δὲν ἔχω μνημονικόν, μοι ἔρχεται εἰς τὰ χεῖλη, ἀλλὰ δὲν τὸ ἐνθυμοῦμαι. Τώρα νὰ σᾶς παραστήσω πού εὕρισκεται αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖον· γνωρίζετε βεβαίῳ τὴν ὁδὸν φιλελλήνων, λοιπὸν ὅταν φθάσητε εἰς τὴν Ῥωσικὴν ἐκκλησίαν. . . Ἀληθινά, εἶπα Ῥωσικὴν καὶ ἐνθυμήθην νὰ σᾶς ἐρωτήσω κάτι τι. Δὲν μοι λέγετε, ὑπήγετε ποτὲ εἰς τὴν Ῥωσίαν;— Ὁχι, κύριε Θωμᾶ, διότι οἱ Ῥῶσοι εἶναι φλύαροι· καὶ τοὺς φλυαροὺς ἀνθρώπους ἐγὼ τοὺς ἀποστρέφομαι καὶ τοὺς ἀποφεύγω.— Εἰς αὐτὸ συμφωνοῦμεν πληρέστατα, διότι καὶ ἐγὼ δὲν ὑποφέρω τὰς φλυαρίας, ἀλλὰ σᾶς ἐρώτησα, ἐπειδὴ μοι ἐφάνη ὅτι ἔχετε ἕνα κάποιον ἀέρα Ῥωσικόν. . . ὦ! ὦ! — Τί ἐπάθετε, κύριε Θωμᾶ;— Μὲ κατέλαβε ἐξαίφνης οὕτωτος πόνος εἰς τὸν στόμαχον καὶ τὴν κοιλίαν.— Τότε μὴ χάνετε καιρὸν, ἐπιστρέψατε εἰς τὴν οἰκίαν σας καὶ βάλτε μερικὰ καταπλάσματα· σᾶς συμβουλεύω μάλιστα νὰ μὴ ἐξέλθητε ἐκ τῆς οἰκίας σας ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρας τοῦλάχιστον, διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον.— Δόξα τῷ Θεῷ παρήλθεν, ἦτο πόνος στιγμιαῖος καὶ προήλθεν ἀπὸ τὸ φαγητόν.— Χθὲς εἰς τὴν ἀγορὰν ἀνεκάλυψα φασούλια καλὸβραστα, καὶ σήμερον εἰς τὸ πρόγευμα ἔφαγον δύο πινάκια πλήρη καὶ ὀλίγον αὐγοτάραχον, τὸ ὁποῖον ἔφερα πρὸ δύο ἐτῶν ἀπὸ τὸ Μεσαλόγγιον

ὅτα ἤμην ἐκεῖ ἑπαρχος. . . ἀνεγνώσατε ποτὲ τὴν περιγραφὴν τῆς ἡρωϊκῆς ἐξόδου ; . . .

Εὐτυχῶς ἐφθάσαμεν εἰς τὸ δικαστήριον κατὰ τὴν στιγμήν τῆς ἡρωϊκῆς ἐξόδου· ὄρμησα λοιπὸν τότε καὶ ἐγὼ γενναίως, καὶ ἀναμιχθεὶς εἰς τὸ πλῆθος τὸ συνωθούμενον εἰς τὸ προαύλιον, ἐλυτρώθην τέλος πάντων ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ἀλιτηρίου Θωμᾶ, ἐξακολουθούντος νὰ φωνάζῃ, «Κύριε, ἐδῶ εἶμαι νὰ μὴ χαθῶμεν! . . .» ☉**

ΗΛΙΑΚΟΝ ΠΥΡ

Ἐν τῇ παγκοσμίῳ ἐκθέσει τῶν Παρισίων ἐξετέθη εὐφρεστάτη συσκευή κατασκευασθεῖσα ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τῆς φυσικῆς τοῦ ἐν τῇ γαλλικῇ πόλει Tours γυμνασίου κ. Mouchot πρὸς χρησιμοποίησιν τῆς ἡλιακῆς θερμότητος εἰς τὴν βιομηχανίαν ἐν τοῖς θερμοῖς ἰδίως τόποις. Τὰ γενόμενα πειράματα ἐκίνησαν τὸν θαυμασμὸν τῶν θεωμένων διὰ τὴν νέαν ταύτην ἐφαρμογὴν τῆς ἡλιακῆς θερμότητος. Λέγομεν δὲ νέαν ἐφαρμογὴν καὶ οὐχὶ ἐφεύρεσιν, διότι ὡς γνωστὸν πρῶτος ὁ Ἀρχιμήδης (287-212 π. Χ.) ἔδειξε πόσῃ βοήθειαν δύναται τις νὰ λάβῃ παρὰ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου. Πάντες δ' οἱ νεώτεροι ἐθεώρουν ὡς μύθους τὰ λεγόμενα περὶ τῶν κατόπτρων δι' ὧν ὁ μέγας γεωμέτρης ἐπυρόλησε τὰ πολεμικὰ πλοῖα τοῦ Ῥωμαίου στρατηγοῦ Μαρκέλλου πολιορκούντος τὰς Συρακούσας τὴν πατρίδα του. Ἄλλ' ὁ γάλλος φυσιοδίφης Βυφφὸν ἀπέδειξε πρακτικῶς ὅτι ἡ ἱστορία δὲν ψεύδεται, κατασκευάσας κάτοπτρον δι' οὗ ἀνέλυσε μόλυβδον καὶ κασίτερον ἐξ ἀποστάσεως 140 ποδῶν. Τῶν κατόπτρων λοιπὸν τούτων νέα ἐφαρμογὴ εἶνε, ὡς εἶπομεν, ἡ συσκευή Mouchot δι' ἧς τὸ ὕδωρ ἐβρασεν ἐν 45' τῆς ὥρας. Καίτοι δὲ ὁ οὐρανὸς ἦτο συννεφώδης ὁ παραχθεὶς ἀτμὸς ἐν ὀλίγῃ ὥρᾳ, εἶχε πῆσιν πέντε ἀτμοσφαιρῶν. Ἡ πελωρία αὕτη χοάνη κεκαλυμμένη ἐνδοθεν διὰ μεταλλικῶν φύλλων ἔχει κατὰ τὸ στόμιον αὐτῆς ἐξ μέτρων διάμετρον. Ὁ δέκτης οὗτος τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων συγκεντρῶι αὐτὰς ἐπὶ ὑαλίνου κυλίνδρου, κατὰ τὸ κέντρον τοῦ ὁποίου ὑπάρχει τὸ ὕδωρ ἐντὸς μαύρων σωλήνων. Πρὸς οἰκιακὴν δὲ χρῆσιν δύναται νὰ κατασκευασθῇ εὐκόλως συσκευή ὁμοία μὲν, ἀλλὰ μικροτέρων διαστάσεων.

Δὲν εἶνε δὲ πρώτη φορά καθ' ἣν τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη ἐγένετο ἀπόπειρα τῆς ἐπαναλήψεως τοῦ πειράματος τοῦ Ἀρχιμήδους καὶ τοῦ Βυφφῶνος καὶ ἐφαρμογῆ αὐτοῦ εἰς τὴν βιομηχανίαν καὶ οἰκιακὴν οἰκονομίαν. Διότι ὡς ἀναγνώσκωμεν ἐν τινι γαλλικῇ ἐφημερίδι, ὑπάρχει ἐν τινι τῶν διαμερισμάτων τῆς Γαλλίας (département du Gard) ἀνθρωπὸς τις τρία ἤδη ἔτη μεταχειρζόμενος εἰς τὸ μαγειρεῖν τὴν θερμότητα τοῦ ἡλίου ἀντὶ ἀνθρώπων. Ἡ δὲ μαγειρικὴ συσκευή του εἶνε ἀπλουστάτη καὶ οὐχὶ πολὺ δαπανηρά.

Εἶνε ξύλινον κοῖλον κάτοπτρον ὀκτάγωνον καὶ ὀλίγον ἐπίμηκες ἔχον ὕψος μὲν 4^μ, 06, πλάτος δὲ ἐνὸς μέτρου. Ἡ κοίλη αὐτοῦ ἐπιφάνεια κατακαλύπτεται ὑπὸ ὀκτὸς καὶ πενήτηκοντα μικρῶν κατόπτρων διαστάσεων 0, ^μ 10 ἐπὶ 0, ^μ 13 καὶ ὀκτὸς ἡμιτόμων κατὰ τὰς γωνίας τοῦ κατόπτρου ἐν ὅλῳ δύο καὶ ἐξήκοντα κατοπτριδίων, προσηλωμένων ἐπὶ τοῦ ξύλου διὰ ξυλίνων κοχλιῶν, καὶ τοῦτο ἵνα εὐκόλως ἀποσπῶνται καὶ ἀντικαθιστῶνται τὰ θραυόμενα. Αἱ δὲ συναφαί τῶν κατοπτριδίων φράσσονται διὰ κόλλας τῶν φανοποιῶν τοῦ κοινῶς καλουμένου στόκκου. Ἡ ἀκτὶς τῆς κυρτότητος τοῦ μεγάλου τούτου κοίλου κατόπτρου εἶνε 1, ^μ 40, ὥστε τὸ μήκος τῆς ἐστίας εἶνε 0, ^μ 70.

Ἐπιθεωρήσθω ὅτι τὸ ἡλιακὸν τοῦτο μαγειρεῖον εἶνε κατὰ πάντα ἀρτιον καὶ ἔτοιμον, τίθεται πρὸ τοῦ ἡλίου καταλλήλως κεκλιμένον ἐπὶ ποδὸς γιγλυμωτοῦ, καὶ ἀπὸ τοῦ σιδηροῦ βραχίονος τοῦ προσηλωμένου κατὰ τὸ ἄνω ἄκρον τῆς στεφάνης τοῦ κατόπτρου ἐξαρτᾶται ἡ χύτρα ἐν τῇ μέσῃ τῆς ἐστίας. Ὁ βραχίον δ' οὗτος συγκρατεῖται ὑπὸ χονδροῦ σιδηροῦ σύρματος προσδεδεμένου ὀπίσω τοῦ κατόπτρου, καὶ χρησιμεύοντος εἰς τὸ νὰ τίθεται ἡ χύτρα ἐν τῇ ἐστίᾳ τῆς συσκευῆς κατὰ τὴν κλίσιν τοῦ γιγλυμωτοῦ ποδός.

Ἡ χύτρα εἶνε εἴτε ἐκ λευκοσιδήρου εἴτε ἐκ σφυρηλάτου σιδήρου καὶ διὰ μέλανος χρώματος ἐξώθεν βεβαμμένη, ἵνα εὐκολώτερον ἀπορροφᾷ τὴν θερμότητα. Βράζει δὲ τὸ μὲν θέρος ἐν ἡμισείᾳ περίπου ὥρα, τὸν δὲ χειμῶνα μετὰ τρία τέταρτα τῆς ὥρας καὶ ἐν ὥρᾳ πάγου μετὰ μίαν περίπου ὥραν.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ χύτρα δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μένῃ ὅλας τῆς ἡμέρας τὰς ὥρας ἀπέναντι τοῦ ἡλίου, ὑπάρχει μηχανὴ στρέφουσα τὴν συσκευήν κατ' ὀλίγον οὕτως ὥστε ὁ ἥλιος πάντοτε νὰ πίπτῃ ἐπὶ τῆς χύτρας· πρέπει δὲ τοῦτο νὰ γίνηται κατὰ πᾶν τέταρτον τῆς ὥρας. Ἐὰν δὲ ὁ ἥλιος καλύπτεται ἐν μέρει ὑπὸ νεφῶν, εἴτε τὰς ἀκτῖνας του παρακωλύουσι διαβατικά νέφη, ἢ βλάβη εἶνε ἀσίμαντος, διότι εἶνε τὸ αὐτὸ ὡς εἴην τὸ πῦρ τοῦ μαγειρείου εἶνε ἄτακτον. Τὸ σπουδαῖον δ' εἶνε ὅτι τὰ διαλείμματα ταῦτα δὲν ἐμποδίζουσι τὸ ὕδωρ τοῦ νὰ διατηρήσῃ τὸ θερμαντικόν του.

Οὐδὲν εὐκολώτερον τοῦ νὰ παρασκευασθῇ τότε ὁ ζωμός. Ἐὰν δὲ τὸ φαγητόν μας εἶνε τηγανιστὸν τὸ κάτοπτρον ἀνατρέπεται κατὰ γῆς καὶ ἀνυψοῦται ἡρέμα πρὸς τὸ μέρος τὸ ἀντίθετον τῷ ἡλίῳ διὰ μηχανήματος συγκειμένου ἐκ τριῶν σανιδίων συνδεδεμένων τριγωνικῶς, ἐφ' ὧν εἶνε προσηλωμένα ξυλάρια τινὰ κωλύοντα πᾶν ἐνδεχόμενον ὀλισθημα. Τοῦτο δὲ χρησιμεύει ἵνα διευθύνῃ τὴν ἐστίαν καθέτως ὑπὸ τὸν πυθμένα τοῦ τηγανίου τοῦ περιέχοντος τὸ μέλλον νὰ τηγανι-